

Το τελευταίο Σαβατοκύριακο του Ιουνίου η εφημερίδα «τα Νέα» φιλοξένησε κείμενο μουσικοσυνθέτη, με επιμέλεια συντάκτη της εφημερίδας

Το αντικείμενο ήταν, για το πώς ο χρόνος και οι προστιθέμενες πληροφορίες, μπορούν να αλλάξουν άρδην την εντύπωσή (μας) για μια ιστορική προσωπικότητα και τα αντίστοιχα γεγονότα που σημάδεψε με την παρουσία της.

Προφανώς δεν θα κρίνουμε τον συνθέτη ως κειμενογράφο. Ασφαλώς και δεν έχουμε κανένα λόγο να τον κρίνουμε γενικώς. Έχει όμως ενδιαφέρον για το πώς ο χρόνος, τα νέα στοιχεία, η ερμηνεία τους και η όποια ωριμότητα, είτε απότοκη συντηρητισμού, είτε γνώσης έρχονται να μεταστρέψουν απόψεις και πεποιθήσεις.

Ο συγγραφέας στηρίζεται σε μια εικόνα της παιδικής ηλικίας του [Θανάση](#) και του αδελφού του Μπάμπη Κλάρα. Θέτει μια σειρά ερωτήματα, με τελικό στόχο, την αποδόμηση του Θανάση, ευρύτερα γνωστού ως Άρη Βελουχιώτη, με την ταυτόχρονη, ας πούμε, αποκατάσταση του Δημήτρη Ψαρρού.

Δεν γίνεται, άμεσα, αντιληπτό γιατί συμβαίνει αυτή, η ας τη χαρακτηρίσουμε, πολιτική εξομολόγηση (του).

Ο συνθέτης, κατ' αρχάς, μας ομολογεί ότι ο Άρης, ήταν ο ήρωας των νεανικών του χρόνων και δεν δίσταζε να τραγουδά τ' αντάρτικα που τον εξυμνούσαν, μπροστά στους χαφιέδες της δικτατορίας στα κουτούκια της Καισαριανής.

Σαράντα πέντε χρόνια αργότερα, καθαίρεσε τον ήρωά του και τον τοποθέτησε στην χωρία των «*αδίστακτων και απάνθρωπων*», κατά πως γράφει, διότι διαπίστωσε ότι «*είχε βάψει τα*

χέρια του με το αίμα αθώων».
Και το δημοσιοποίησε.

Δεν θα μπω στη λογική να σχολιάσω το πλήθος, το βάθος των ιστορικών στοιχείων που παραθέτει ώστε να δικαιολογηθεί η μεταστροφή, ούτε, και πολύ περισσότερο, στον πειρασμό να χαρακτηρίσω την ιδεολογική μετάλλαξη. Ούτε έχει σημασία αν έχω διαφορετική, με τον συνθέτη, άποψη και για ποιους λόγους.

Έχει όμως κάποια σημασία η ερμηνεία των δεδομένων. Το πόσο επιφανειακά, ή σε βάθος, κρίνονται τα γεγονότα. Όπως επίσης, ότι η χρονική απόσταση από αυτά έχει το θετικό ότι απαλύνει μεν τα πάθη και οι κρίσεις γίνονται με τρόπο νηφάλιο, αλλά έχει και το μειονέκτημα ότι λησμονούμε τις τάσεις της εποχής. Όσοι δεν έζησαν Κατοχή, δεν βίωσαν Εμφύλιο, στερούνται των παθών, απομακρύνονται από την συναισθηματική προσέγγιση.

Στο τι θα συμβεί, αν στερήσουμε το παρελθόν από το συναισθημα και τον παρορμητισμό, ερμηνεύοντας το με όρους ακαδημαϊκούς, ακραιφνώς επιστημονικούς, ο καθένας ας δώσει την απάντησή του.

Δίπλα στον συνθέτη, ήρθε πιο δυναμικά, πιο ολοκληρωμένα και πιο οικουμενικά, ο Hans Magnus Erzensberger, ο οποίος με το βιβλίο του « [Αναβρασμός](#) » (Tumult), μας ξεναγεί όχι απλώς σε μια αμφισβήτηση της μαχητικότητας της αριστερότητας της νιότης του, αλλά σε μια πλήρη αποδόμηση του σοσιαλιστικού ονείρου, τόσο στο πρώην Σοβιετικό όσο και στο Κουβανικό μοντέλο.

Το βιβλίο βρίσκεται ήδη στο σακίδιο, περιμένοντας τον Αύγουστο, μαζί με άλλα. Συνεπώς, περί του «Αναβρασμού» θα τα πούμε αργότερα.

Για τώρα όμως, ειδικά στο ελληνικό πλαίσιο όπου οι αλληπάλληλες αποτυχίες της «αριστερής» «κυβέρνησης», οδηγούν ένα μεγάλο πλήθος ανιστόρητων, ανενημέρωτων πολιτών, κατά πρώτον σε μια στάση απολιτική και ακολούθως σε μια βαθιά συντηρητική στροφή, γεννούν μια ελάχιστη υποψία, του τύπου: *«Αυτοί απέτυχαν, αποτυγχάνουν και τώρα. Το βλέπετε, το νιώθετε. Είτε είναι φονιάδες κατσαπλιάδες σαν τον Άρη είναι, είτε γελαστοί χρήσιμοι ηλίθιοι είναι, σαν τον σημερινό. Ίδιοι είναι. Άλλα να λέν και άλλα να κάνουν. Άχρηστοι και επικίνδυνοι».*

Κι άντε να εξηγήσεις τι έγινε στα Ελληνικά βουνά πριν από εβδομήντα χρόνια, κι άντε να διαχωρίσεις την [Αριστερά](#) από το εξουσιαστικό μόρφωμα Συριζανέλ. Ποιοι να βολεύονται άραγε από αυτό;